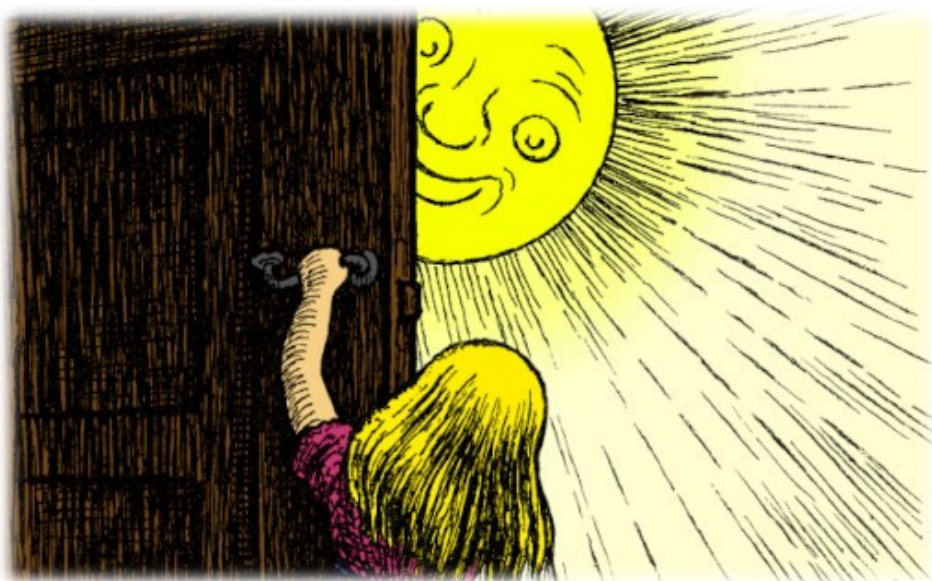

Eventyr For Alle

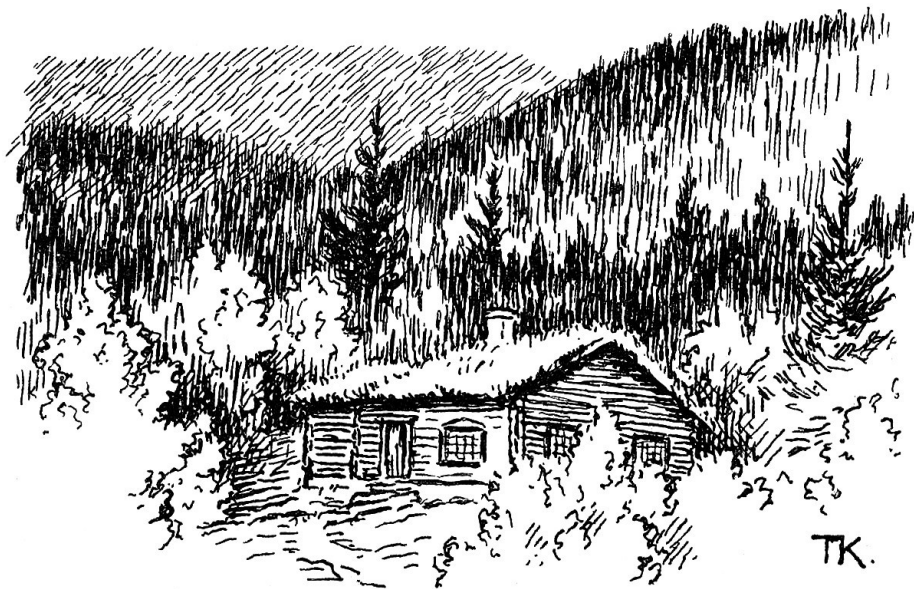

Jomfru Maria som gudmor

Asbjørnsen & Moe

Jomfru Maria som gudmor

Langt, langt borti en stor skog bodde en gang et par fattigfolk. Kona kom i barselseng og fødte et barn, ei vakker datter. Men de var så fattige at de visste ikke hvordan de skulle få barnet til dåpen. Mannen måtte da en dag ut for å prøve å få faddere som kunne ofre selv.

Han gikk hele dagen både til den ene og til den andre, men alle sa de at de nok ville være fadder, men ingen syntes han hadde råd til å ofre selv. Da han gikk hjem om kvelden, møtte han ei vakker frue som var så prektig kledd, og så så inderlig snill og god ut. Hun tilbød seg å skaffe barnet til dåpen, men etterpå ville *hun* ha det. Mannen svarte at han først måtte spørre kona si hva hun ville, men da han kom hjem og fortalte det, sa kona rett ut nei.

Andre dagen gikk mannen ut igjen, men ingen ville være fadder når de måtte ofre selv, og alt han bad så hjalp det ikke. Da han gikk hjem igjen på kvelden, møtte han på nytt

den vakre frua som så så blid ut, og hun gjorde det samme tilbudet igjen. Han fortalte kona det som hadde hendt ham, og hun sa da, at dersom han ikke neste dag kunne få faddere til barnet, så fikk de vel la frua få det, siden hun så så god og snill ut.

Den tredje dagen mannen gikk ut, fikk han heller ingen faddere, og da han møtte frua igjen om kvelden, lofte han å la henne få barnet om hun ville skaffe det dåp og kristendom.

Om morgenen kom hun så dit mannen bodde, i følge med to mannfolk, tok barnet og reiste til kirka med det, og der ble det døpt. Så tok hun det hjem med seg, og der levde den vesle jenta hos henne i flere år, og fostermora var alltid snill og god mot henne.

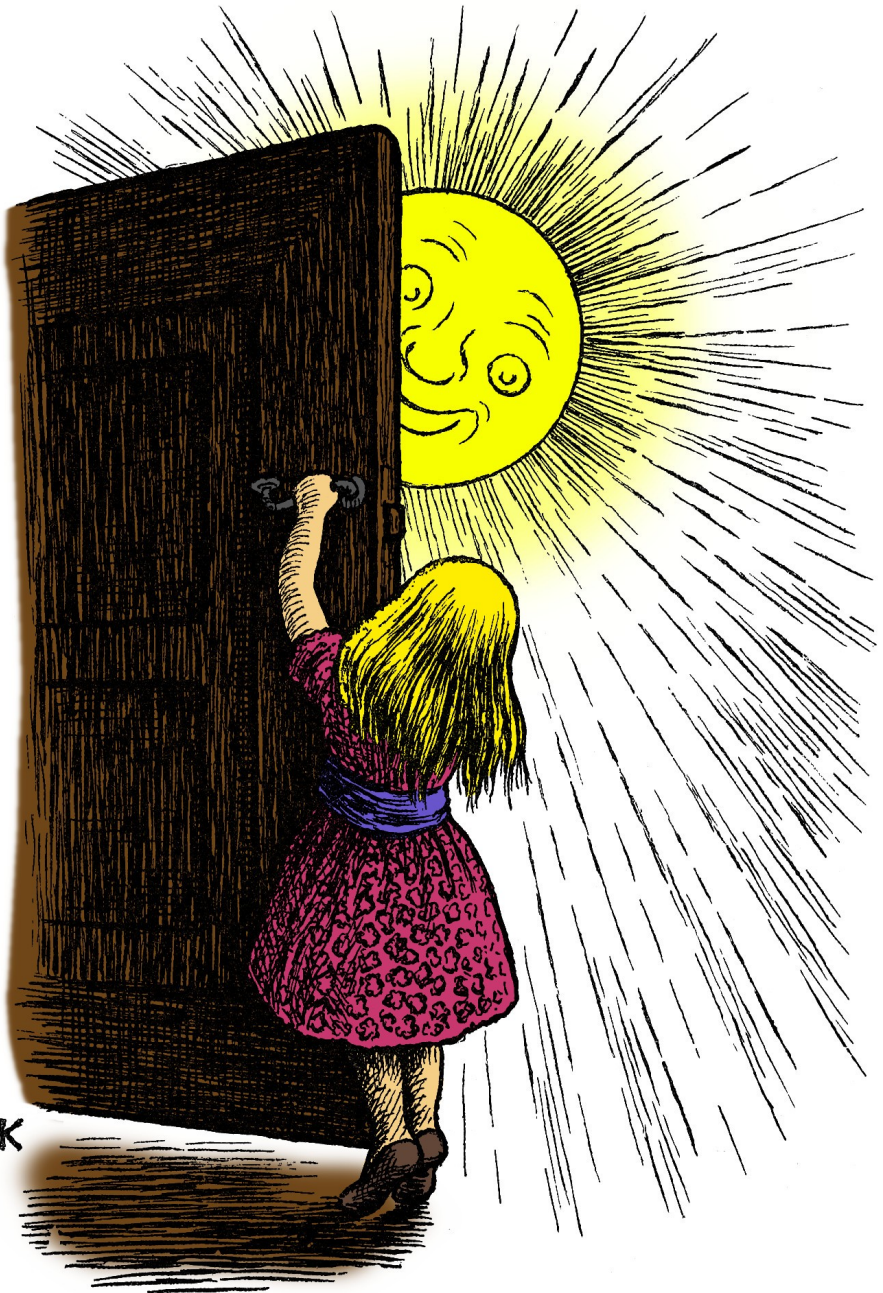
Da jenta var blitt så stor at hun lærte å skjønne, gjorde fostermora seg klar til å reise bort.

«Du kan få lov å gå hvor du vil», sa hun til jenta, «bare ikke i de tre kammersene jeg nå viser deg.»

Og så reiste hun. Men jentungen kunne likevel ikke la være å gløtte litt på den ene kammersdøra, og husj! så fløy det ut ei stjerne. Da fostermora kom tilbake, ble hun sint og trua fosterdattera med å jage henne bort. Men barnet gråt og bad for seg, og så fikk hun til slutt lov å bli.

Om ei stund skulle fostermora reise bort igjen, og så forbød hun jenta å gå inn i de to kammersene hun ikke hadde vært i. Hun lofte å passe på, men da hun hadde gått alene ei stund, og tenkt og grunna på hva som vel kunne være inne i det andre kammerset, kunne hun ikke holde seg fra å gløtte litt på døra og kikke inn. Og husj! så fløy månen ut.

Da fostermora kom igjen, og så at månen hadde sluppet ut, ble hun trist, og sa at nå kunne hun slett ikke ha henne

TK

hos seg lenger, nå måtte hun bort. Men jenta gråt så hjertelig og bad så vakkert for seg, og så fikk hun da lov til å bli denne gangen også.

Etter en tid skulle fostermora reise igjen – jenta var alt halv voksen den ganga – og da la hun henne alvorlig på hjerte, at hun slett ikke måtte prøve på å gå inn i eller se inn i det tredje kammerset. Men da fostermora hadde vært borte en stund, og jenta hadde gått alene og kjeda seg i lange tider, så tenkte hun:

«Nei, så morsomt det skulle være å se litt inn i det tredje kammerset!»

Hun tenkte først at hun ikke ville gjøre det uansett, for fostermoras skyld, men da hun andre gangen kom på det, kunne hun ikke holde seg lenger, hun syntes hun skulle og måtte se inn i kammerset. Hun gløttet litt på døra, og husj! så fløy sola ut.

Da fostermora nå kom tilbake, og så at sola hadde fløyd ut, ble hun ordentlig trist, og sa at nå kunne hun slett ikke få lov å være hos henne lenger. Fosterdattera gråt og bad enda vakrere enn før, men det hjalp ikke.

«Nei, nå må jeg straffe deg», sa mora. «Men du kan ha valget: Enten du vil bli den aller vakreste av alle og ikke kunne tale, eller du vil bli den aller styggeste og kunne tale. Men bort fra meg må du.»

«Da vil jeg helst bli vakker», sa jenta.

Og det ble hun også, men fra den tida var hun målløs.

Da hun hadde kommet bort fra fostermora, gikk hun og vandra gjennom en stor, stor skog. Men alt hun gikk, ble det aldri ende på den. Da det led mot kvelden, kløyv hun opp i et høyt tre som stod like over en vannkilde, og satte seg til å sove om natta.

Tett ved lå et slott, og fra det kom det tidlig om morgenen

en kammerpike, som skulle hente vann fra vannkilden til prinsens te. Kammerpiken så det vakre ansiktet i vannkilden, og trodde at det var henne selv. Så kasta hun vannbøtta, løp hjem igjen og slo på nakken, og sa:

«Er jeg så vakker, så er jeg for god til å gå og bære vann.»

Så skulle en annen i vei etter vannet, men det gikk på samme måte med henne. Hun kom også tilbake og sa at hun var for vakker og for god til å gå etter vann til prinsen.

Så gikk prinsen selv, for han hadde lyst til å se hvordan dette hang ihop. Da han kom til vannkilden, fikk han også se bildet, og straks så han opp. Der oppdaga han da den vakre jomfrua som satt oppe i treet. Han lokka henne ned og tok henne med seg hjem, og ville til slutt ha henne til dronning, fordi hun var så vakker.

Men mor hans, som levde ennå, ville ikke. «Hun kan jo ikke snakke», sa hun, «og det kan gjerne være et troll-menneske.»

Men prinsen gav seg ikke før han fikk henne.

Da de hadde levd sammen en tid, ble hun med barn, og da hun skulle føde, lot prinsen det settes sterk vakt omkring henne, men i fødselstimen sovna alle sammen, og da hun hadde født, kom fostermora hennes, skar barnet i veslefingeren og smurte dronninga om munnen og på fingrene med blodet, og sa til henne:

«Nå skal du bli så sørgmodig som jeg var, da du hadde sluppet ut stjerna.»

Og så ble hun borte med barnet.

Da de våkna, de som var satt til vakt, trodde de at dronninga hadde spist sitt eget barn, og den gamle dronninga ville ha henne brent, men prinsen var så glad i henne, og til slutt fikk han bedt henne fri for straffen. Men det var med nød og neppe.

Andre gangen den unge dronninga skulle i barselseng, ble

det satt dobbelt så sterk vakt som forrige gang. Men det gikk på akkurat samme måte, bare at fostermora sa:

«Nå skal du bli så sørgmodig som jeg var, da du hadde sluppet ut månen.»

Dronninga gråt og bad – for når fostermora var der, kunne hun snakke – men det hjalp ikke.

Nå ville den gamle dronninga i alle fall ha henne brent, men prinsen fikk da bedt henne fri den gangen også.

Da dronninga skulle i den tredje barselsenga, ble det satt tredobbelt vakt omkring henne. Men det gikk på samme måte. Fostermora kom mens vaktene sov, tok barnet og skar det i veslefingeren og smurte dronninga om munnen med blodet. Og så sa hun, at nå skulle dronninga bli så sørgmodig som hun selv hadde vært, da sola ble sluppet ut.

Nå kunne ikke prinsen på noen måte få frelst henne, hun måtte og skulle brennes. Men akkurat i det samme de leide henne opp på bålet, fikk de se fostermora, som kom med alle tre barna. De to leide hun ved hånda, og det tredje bar hun på armen. Hun gikk bort til den unge dronninga, og sa:

«Her er barna dine, nå skal du få dem igjen. Jeg er jomfru Maria, og så sorgfull som du nå har vært, var jeg da du hadde sluppet ut sola, månen og stjerna. Nå har du lidd straff for det du gjorde, og fra nå av skal du igjen kunne snakke.»

Hvor glad dronninga og prinsen ble, kan alle lett tenke seg, men ingen kan si det. Siden var de lykkelige støtt, og prinsens mor holdt også av den unge dronninga fra den tid av.

Ordforklaringer

- **barselseng:** å ligge i senge for å føde barn

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Norsk folkeeventyr fra samlingene til Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885),
Jørgen Moe (1813-1882) og Moltke Moe (1859-1913).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Barne-Eventyr av Asbjørnsen og Moe, 1930 \(nb.no\)](http://Barne-Eventyr av Asbjørnsen og Moe, 1930 (nb.no))
(Offentlig eiendom - public domain)

Teksten er redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative
Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0
Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk
<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Theodor Kittelsen (1857-1914)

Digitalt fargelagt av Karl-Robert Rønning.

Kilde: [Barne-Eventyr av Asbjørnsen og Moe, 1909 \(nb.no\)](http://Barne-Eventyr av Asbjørnsen og Moe, 1909 (nb.no))

Dette arbeidet er fri for kjente
opphavsrettsrestriksjoner.